

ÎNCHEIERE

30 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Întreprinderea individuală „Petru Reniță”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe acțiuni
„JLC” împotriva Întreprinderii individuale „Petru Reniță” cu privire la încasarea
sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016, prin care a fost
respins apelul declarat de către Întreprinderea individuală „Petru Reniță” și
menținută hotărârea Judecătoriei Basarabeasca din 29 februarie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 11 noiembrie 2015, SRL „JLC” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva ÎI „Petru Reniță” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 18 august 2010, a
încheiat cu pârâtul contractul de comodat, prin care s-a obligat să transmită
pârâtului în folosință frigiderule Klimascan D400 cu nr. 182681070700171 și nr.
182681070700121, iar pârâtul s-a obligat să păstreze și să comercializeze doar
marfa transmisă de către reclamantă.

Menționează că, în baza actului de predare – primire a transmis pârâtului
frigiderule Klimascan D400 cu nr. 182681070700171 și nr. 182681070700121 în
valoare de 500 dolari SUA fiecare, însă pârâtul sistematic a încălcat obligația
asumată.

Susține că, a întrerupt livrarea produselor lactate către pârât și
reprezentanții săi s-au prezentat la sediul pârâtului pentru a ridica frigiderul, însă
au constatat că, frigiderule, care au fost transmise în baza contractului, nu sunt de
găsit.

Afirmă că, prin pretenția nr. 271/15 din 06 mai 2015, expediată în adresa
pârâtului, a solicitat achitarea sumei de 1 000 dolari SUA, care constituie valoarea
frigiderelor Klimascan D400 cu nr. 182681070700171 și nr. 182681070700121,
însă ultimul a lăsat pretenția fără răspuns.

Solicită încasarea de la pârât a sumei de 19 000 lei ceea ce constituie echivalentul de 1 000 dolari SUA, costul frigiderelor și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Basarabeasca din 29 februarie 2016 a fost admisă acțiunea și au fost încasate de la ÎI „Petru Reniță” în beneficiul SA „JLC” suma de 19 000 lei, cu titlu de datorie și cheltuielile de judecată în sumă de 570 lei.

Prima instanță, admitând cerința privind încasarea sumei datorate, și-a argumentat concluzia prin constatarea faptului, încheierii între părți a contractului de comodat din 18 august 2010 pe un termen nedeterminat, precum și neonorarea de către pârât a obligației de restituire a frigiderelor Klimascan D400 nr.182681070700171 și nr. 182681070700121 cu costul de 500 dolari SUA fiecare, transmise în folosință acestuia prin actul de predare – primire din data de 18 august 2010, astfel, conform pct. 4.2 al contractului, urmează a fi încasată contravaloarea frigiderelor în sumă de 19 000 lei.

Instanța a mai reținut că, conform pct. 5.1 din contractul de comodat din 18 august 2010, acesta a fost încheiat pe un termen nedeterminat, iar prin prisma art. art. 575 alin. (1) și 864 alin. (3) din Codul civil, creditorul este în drept să pretindă oricând de la debitor executarea obligației contractuale de restituire a bunurilor.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2016 a fost respins apelul declarat de către ÎI „Petru Reniță” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 28 septembrie 2016, ÎI „Petru Reniță” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanțele ierarhic inferioare au aplicat eronat normele de drept material, și anume, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

Menționează că, nu este de acord cu concluzia instanței cu privire la aplicarea termenului de prescripție, deoarece în speță, curgerea termenului de prescripție urma a fi calculat în conformitate cu prevederile art. 272 alin. (2) din Codul civil, pe motiv că, contractul de folosință a frigiderelor din 18 august 2010 depindea direct de un alt contract încheiat între părți cu privire la livrarea produselor lactate.

Relevă că, conform pct. 2.3.2. al contractului de comodat, frigiderele urmau a fi folosite conform destinației lor, prevăzute la pct. 1.1. al contractului, pentru păstrarea și realizarea înghețatelor și altor produse livrate doar de către SA „JLC”.

Invocă că, în cadrul ședințelor de judecată, intimatul a afirmat întreruperea livrărilor de produse lactate, în temeiul contractului de bază, încă în anul 2010, respectiv, instanțele de judecată urmau să concluzioneze că, odată cu întreruperea livrărilor de marfă, a devenit imposibilă executarea de către recurent a condițiilor contractului de comodat.

Afirmă că, nu cunoaște motivele întreruperii de către intimat a livrărilor de marfă, însă este cert că, începând cu data întreruperii livrărilor, intimatul cunoștea sau cel puțin trebuia să cunoască despre faptul aflării nejustificate a frigiderelor în folosința recurentului.

Astfel, susține că, intimatul a cunoscut despre încălcarea dreptului său, începând cu data întreruperii livrărilor de marfă.

Mai invocă că, instanțele de judecată au încălcat principiului contradictorialității în privința admisibilității și discutării probelor din dosar, deoarece, nu au fost apreciate corespunzător argumentele și probele prezentate în susținerea poziției sale, nu au fost examinate declarațiile martorului Raisa Renița, instanțele invocând doar prevederile art. 210 alin. (1) din Cod Civil.

Consideră că, refuzul instanțelor de judecată de a examina în mod corespunzător declarațiile acestui martor sunt nejustificate și îi încalcă dreptul la un proces echitabil.

Prin referința depusă la data de 18 noiembrie 2016 SA „JLC” a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la data de 03 august 2016 (f. d. 111), iar cererea de recurs a fost depusă de către acesta la data de 28 septembrie 2016 (f. d. 118).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către ÎI „Petru Reniță” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către ÎI „Petru Reniță”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ÎI „Petru Reniță” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Întreprinderea individuală „Petru Reniță” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic